

21.4.2005

2685/4/03

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Mikko Sarja

SUHTEELLISUUSPERIAATTEEN NOUDATTAMINEN JA ASIANOSAISEN KUULEMINEN TAKSILUPAA PERUUTETTAESSA

1
KANTELU

A pyysi eduskunnan oikeusasiamiehelle 20.11.2003 osoittamassaan kirjoituksessa oikeusasiamiestä tutkimaan Etelä-Suomen lääninhallituksen menettelyä taksilupien myöntämisessä. A:n mukaan lääninhallitus oli vuosina 1999–2003 käyttänyt harkintavaltaansa väärin käsitellessään hänen lupahakemuksiaan.

A:n mukaan lääninhallitus oli mm. peruuttanut hänen taksilupansa sellaisten hankkimiensa lisäselvitysten perusteella, joihin hänelle ei ollut varattu tilaisuutta antaa vastinettaan. A katsoi myös, että lääninhallitus oli viivytellyt korkeimman hallinto-oikeuden lääninhallitukseen palauttaman asian käsittelyssä.

- - -

3
RATKAISU

1. Katson Etelä-Suomen lääninhallituksen liikenneosaston menetelleen perustuslain 21 §:n ja yleisenä oikeusperiaatteena voimassa olevan suhteellisuusperiaatteen vastaisesti, kun se oli peruuttanut A:n liikenneluvan määrääjäksi turvautumatta ensin lievempiin hallinnollisiin seuraamuksiin.

2. Katson liikenneosaston menetelleen myös puheena olevaan tapaukseen sovellettavaksi tulleen hallintomenettelylain 15 §:n vastaisesti, kun A:lle ei ollut varattu tilaisuutta tulla kuulluksi myös hankittujen lisäselvitysten johdosta ottaen huomioon asian ratkaisun merkitys hänen kannaltaan.

3. Muilta osin kirjoitus ei anna aihetta toimenpiteisiini.

Perustelen ratkaisuani seuraavasti.

3.1
Harkintavallan käytöstä taksilupaa peruutettaessa

3.1.1
Asian käsittelyn aiemmat vaiheet

- - -

Etelä-Suomen lääninhallituksen päätös

Lääninhallitus oli peruuttanut A:n taksiluvan kolmeksi kuukaudeksi sen vuoksi, että hän oli lääninhallituksen mukaan pääasiallisesti liikennöinyt luvan mukaisen asemapaikkansa ulkopuolella ja siten jättänyt noudattamatta liikenneluvassa vahvistettua asemapaikkamääräystä.

Hämeenlinnan hallinto-oikeuden päätös

Hämeenlinnan hallinto-oikeus oli kumonnut lääninhallituksen päätöksen katsoen, että luvan peruuttaminen oli suhteettoman ankara seuraamus ottaen huomioon mm. sen, että A:ta ei ennen lääninhallituksen päätöstä ollut asiasta huomautettu ja että lääninhallituksella olisi ollut käytettävissään muitakin keinoja, ja edelleen sen, että peruuttamisasia ei ollut tullut vireille normaalissa viranomaisvalvonnassa vaan niiden tietojen perusteella, joita A itse omatoimisesti oli esittänyt lääninhallitukselle asemapaikan muuttamista koskeneessa hakemuksessaan.

Edelleen hallinto-oikeus katsoi, että luvan peruuttaminen merkitsi tosiasiallisesti A:n ainoan elämän lähteen lakkaamista kolmeksi kuukaudeksi ja jo sovittujen ostoliikennesopimusten osalta sitä, ettei A kyennyt näistä sitoumuksistaan vastaamaan. Luvan peruuttamisella saattoi olla myös vaikutusta tulevien sopimusten solmimiseen. Hallinto-oikeuden mukaan lääninhallituksen määräämä ankara ja rangaistuksen luonteinen hallinnollinen seuraamus ei ollut oikeudenmukaisessa suhteessa lääninhallituksen valvottavana olleen julkisen liikennepoliittisen intressin kanssa.

Korkeimman hallinto-oikeuden päätös

Korkein hallinto-oikeus puolestaan totesi muun muassa, että kun otetaan huomioon ne olosuhteet, joissa asia oli tullut vireille ja näissä oloissa liikennöintiä koskeviin säännöksiin ja määräyksiin liittyneet epäselvyydet, hallinto-oikeuden päätöstä ei voitu pitää lainvastaisena, kun se oli katsonut luvan peruuttamisen kolmeksi kuukaudeksi olleen suhteettoman ankara seuraamus.

3.1.2

Arviointi

Totean ensinnäkin, että perustuslain mukaan oikeusasiamiehen tehtävä on valvoa, että viranomaiset ja muutkin julkista tehtävää hoitaessaan noudattavat lakia ja täyttävät velvollisuutensa. Viranomaisten harkintavallan käyttöön oikeusasiamies voi puuttua vain silloin, kun harkintavallan rajat on ylitetty tai harkintavaltaa on käytetty väärin. Oikeusasiamies voi kuitenkin kiinnittää valvottavan huomiota perus- ja ihmisoikeuksia edistäviin näkökohtiin.

Korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisun perusteella tässä tapauksessa on mahdollista laillisuusvalvonnan näkökulmasta vielä erikseen arvioida lääninhallituksen harjoittaman julkisen vallan käytön asianmukaisuutta. Viitaten siihen, mitä korkeimman hallinto-oikeuden ja hallinto-oikeuden päätöksen perusteluissa on todettu, totean lisäksi seuraavan:

Perustuslain 21 §:ssä on perussäännös hyvästä hallinnosta perusoikeutena: jokaisella on oikeus saada asiansa viranomaisessa asianmukaisesti käsitellyksi. Suhteellisuusperiaate puolestaan on yleinen hallinto-oikeudellinen oikeusperiaate ja samalla myös eräs viranomaisten harkintavaltaa rajoittavista periaatteista, joiden tavoitteena on osaltaan turvata perusoikeutena taatun hyvän hallinnon toteutumista. Hallintomenettelylaissa (598/1982) ei ollut nimenomaista säännöstä hallinnon oikeusperiaatteista. Ne ovat kuitenkin jo vanhastaan olleet voimassa ilman nimenomaista lain säännöstäkin. Vuoden 2004 alusta voimaan tulleen hallintolain (434/2003) 6 §:ssä sitä vastoin on oma nimenomainen säännöksensä hallinnon oikeusperiaatteista.

Viranomaisten toimien on mm. oltava oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Tämän suhteellisuusperiaatteen mukaan viranomaisen toimien tulee olla asianmukaisia, tarpeellisia ja oikein mitoitettuja. Tarkoitus on, että yksityisen oikeuksia rajoitetaan mahdollisimman vähän. Kyse on tällöin myös toimenpiteen tarpeellisuuden, välttämättömyyden ja kohtuullisuuden huomioon ottamisesta julkisen vallan käytössä (ks. Kulla, Heikki: Hallintomenettelyn perusteet, 2003, s. 76–77).

Käsitykseni mukaan suhteellisuusperiaate edellyttää käytännössä, että silloin, kun viranomainen joutuu harkitsemaan hallinnon asiakkaan kannalta epäedullisia oikeudellisia seuraamuksia, sen tulee mitoitaa toimintansa alimmalle sellaiselle tasolle, jolla saadaan aikaan tarvittava vaikutus (ks. HE 72/2002 vp, s. 55). Esimerkiksi hallinnollista pakkokeinoa käytettäessä tai rajoittavaa päätöstä tehtäessä toimen ankuruus on määriteltävä kohtuulliseksi suhteessa teon tai laiminlyönnin laatuun ja moitittavuuteen (näin esim. Mäenpää, Olli: Hallinto-oikeus, 2000, s. 198–199).

Lääninhallituksella oli mielestäni sinänsä ollut perusteet ryhtyä toimenpiteisiin sen suhteen, että A noudattaa taksiluvan ehtoja. Sen sijaan lääninhallituksen tässä valvontamenettelyssään valitsema toimenpide on arvostelulle altis. Korkeimman hallinto-oikeuden päätöksen lopputulokseen viitaten katson lääninhallituksen asiaa ratkaistessaan menettelleen perustuslain 21 §:ään sisältyvän hyvän hallinnon ja suhteellisuusperiaatteen vastaisesti, kun se oli suoraan peruuttanut A:n taksiluvan määräajaksi turvautumatta ensin lievempiin keinoihin.

Edellä todetun johdosta saatan eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 10 §:n 2 momentin nojalla käsitykseni lääninhallituksen menettelyn virheellisyydestä sen tietoon ja kiinnitän samalla vastaisen varalle sen huomiota niihin vaatimuksiin, joita harkintavallan rajoitusperiaatteet ja hyvä hallinto julkisen vallan käytölle asettavat.

3.2

Asianosaisen kuulemisesta hankitun lisäselvityksen johdosta

A:n mukaan hänen taksilupansa oli peruutettu määräajaksi sellaisen selvityksen perusteella, johon hänelle ei ollut annettu tilaisuutta antaa vastinettaan.

Lääninhallituksen selvityksessä on peruuttamisasian käsittelyn vaiheista todettu muun muassa, että asia oli tullut vireille niiden tietojen perusteella, joita A oli itse esittänyt asemapaikan siirtoa koskeneessa hakemuksessaan. Lääninhallitus oli pyytänyt A:lta kirjallista selvitystä hänen harjoittamastaan liikenteestä. Selvityspyynnössä oli viitattu kahden kuukauden seurantajaksolta saatuun selvitykseen A:n taksin kokonaiskyytimääristä. Tuon selvityksen mukaan A:n taksin kokonaiskyytimäärästä vain 2 % oli alkanut luvassa vahvistetulta asemapaikalta, ja taksitilauskeskuksen välittämistä ula-kyydeistä niin ikään vain 2 % oli alkanut asemapaikalta.

Vastineessaan A oli puolestaan katsonut, että puheena olevassa selvityksessä ilmoitetut kyytien kokonaismäärät olivat yli 2,5-kertaiset todelliseen ajomäärään verrattuna.

A:n vastineen johdosta lääninhallitus sai lisäselvityksen A:n kyydeistä. Tämän selvityksen mukaan kyytien määrät olivatkin aiemmin ilmoitettu liian suuriksi. Koska kyytien prosentuaalinen jakauma oli kuitenkin oikea eikä A sitä ollut vastineessaan kiistänyt tai väittänyt tosiasiansa liikennöivänsä Kirkkonummen ja Siuntion alueella enemmän kuin 17.8.1999 päivätyssä kyytitilastossa oli esitetty, lääninhallitus oli katsonut olevan ilmeisen tarpeetonta kuulla A:ta uudelleen.

Totean ensinnäkin, että asianosaisen kuuleminen on perustuslain 21 §:ssä perusoikeutena turvattu hyvän hallinnon keskeinen tae. Kuulemisvelvollisuus korostaa ennakkollista oikeussuojaa, ja siitä voidaan poiketa vain laissa erikseen säädetyissä tilanteissa. Kuulemisvelvollisuuden sisältöä on täsmennetty puheena olevana ajankohtana voimassa olleessa hallintomenettelylaissa ja vuoden 2004 alusta lukien hallintolaissa.

Hallintomenettelylain 15 §:n 1 momentin mukaan asianosaiselle oli ennen asian ratkaisemista varattava tilaisuus antaa selvityksensä muiden tekemistä vaatimuksista ja asiassa olevista sellaisista selvityksistä, jotka voivat vaikuttaa asian ratkaisuun.

Asian sai saman pykälän 2 momentin mukaan kuitenkin ratkaista asianosaista kuulematta, jos 1) vaatimus jätettiin tutkimatta tai hylättiin heti tai jos hyväksyttiin vaatimus, joka ei koskenut toista asianosaista, taikka jos kuuleminen oli muusta syystä ilmeisen tarpeetonta, 2) asia koski palvelussuhteeseen tai vapaaehtoiseen koulutukseen ottamista taikka sellaisen edun myöntämistä, joka perustui hakijan ominaisuuksien arvioimiseen, 3) kuuleminen vaaransi päätöksen tarkoituksen toteutumisen tai 4) asian ratkaisemista ei voitu lykätä.

Kuulemisen tarpeellisuus vastineessa esitetyn väitteen johdosta hankitusta lisäselvityksestä tuli käsitykseni mukaan arvioida niin ikään hallintomenettelylain

15 §:n pääsäännön mukaan. Kuulemisen tarpeellisuuden arviointi yksittäistapauksessa jättää viranomaiselle jossain määrin harkintavaltaa. Totean myös, että epäily kuulemisvirheestä olisi ollut mahdollista saattaa säännön mukaisessa muutoksenhakumenettelyssä hallinto-oikeuden ja edelleen korkeimman hallinto-oikeuden tutkittavaksi. Koska korkein hallinto-oikeus oli kumonnut lääninhallituksen päätöksen toisella perusteella, A:n oikeusturvan kannalta mahdollisella kuulemisvirheellä ei enää tässä tilanteessa ole suoranaista merkitystä. Laillisuusvalvonnan näkökulmasta kysymykseen on kuitenkin vielä perusteltua ottaa kantaa sikäli kuin on kyse perusoikeuksien toteutumisesta julkisen vallan käytössä.

Tapauskohtaisen tulkinnan varaan jää, milloin kuuleminen on ilmeisen tarpeetonta. Hallintomenettelylain esitöissä ja oikeuskirjallisuudessa on todettu kuulemisen voivan olla ilmeisen tarpeetonta esimerkiksi sellaisesta vaatimuksesta, jossa tehtyä hakemusta pelkästään vastustetaan esittämättä samalla asian ratkaisuun vaikuttavaa selvitystä (ks. HE 88/1981 vp, s. 32 ja Kulla, Heikki: Hallintomenettelyn perusteet, 2003, s. 190). Hallintolain kuulemisvelvollisuutta koskevan 34 §:n perustelujen (HE 72/2002 vp, s. 90) mukaan puheena olevan yleislausekkeen soveltamisala rajoittuisi lähinnä juuri edellä mainittuihin tilanteisiin. Oikeuskäytännössä on puolestaan katsottu, että aiheutuvan haitan suhteellinen vähäisyys voi olla hyväksyttävä peruste kuulematta jättämiselle (KHO 1997:91, taltionro 2284).

Käsitykseni mukaan perusteen kuulematta jättämiselle on lähtökohtaisesti tullut olla yhtä ilmeinen kuin muissa hallintomenettelylain 15 §:n 2 momentin 1 kohdan mukaisissa tilanteissa. Mahdollisuus poiketa kuulemisperiaatteesta on nähdäkseni tarkoitettu hyvin rajoitetuksi, eikä poikkeussäännöksen soveltamisalaa ole tulkinnalla ollut mahdollista laajentaa.

Nyt on kyse siitä, oliko lääninhallituksen A:n vastineessaan esittämän kyytien kokonaismäärää koskevan väitteen johdosta hankkimassa lisäselvityksessä tullut esiin joitakin sellaisia uusia tosiseikkoja, jotka olivat voineet vaikuttaa asian ratkaisuun. A:n väitteen selvittelyn myötä oli varmistunut hänen näkemyksensä todenperäisyys. Näin ollen ja kun kyytien prosentuaalinen jakauma oli pysynyt ennallaan, mitään varsinaista uutta tietoa, joka A:n tiedossa ei jo entuudestaan olisi ollut, ei lähtökohtaisesti ollut tullut esiin.

Asian arvioinnissa tulee kuitenkin ottaa huomioon, että julkisen vallan tulee perustuslain 22 §:n perusteella edistää perusoikeuksien toteutumista ja soveltaa oikeusohjeita perusoikeusmyönteisellä tavalla. Kuulemisen tarpeellisuuden arvioimisessa tulee mielestäni ottaa huomioon myös asian merkitys ja vaikutukset asianosaiselle. Erityisesti sellaisissa tapauksissa, joissa päätöksellä voi olla merkittävä tosiasiallinen vaikutus henkilön eduille, oikeuksille tai velvollisuuksille, kuulemiskynnystä ei mielestäni voida pitää korkeana silloinkaan, kun selvityksellä ei viranomaisen oman käsityksen mukaan ilmeisesti olisi vaikutusta asian ratkaisuun. Oikeuskäytännössä on katsottu, että haitan vähäisyys voi olla peruste kuulematta jättämiselle. Elinkeinoluvan peruuttamisella sitä vastoin on suora vaikutus henkilön mahdollisuuteen harjoittaa elinkeinoa ja

sitä kautta hänen toimeentuloonsa, joten mainitunkaltaisesta vähäisyydestä ei voi olla kyse.

Edelleen katson, että asianosaisen oikeus turvan tosiasiallisen toteutumisen ohella kyse on myös päätöksenteon uskottavuudesta eli siitä, että asianosainen voi vakuuttua vaikutusmahdollisuuksistaan itseään koskevassa päätöksenteossa ja siitä, ettei häntä koskevia päätöksiä tehdä puutteellisin perustein. Viime kädessä asianosainen itse pystyy parhaiten arvioimaan, antavatko selvitykset hänelle aihetta kommentointiin.

Edellä todetun perusteella johtopäätökseni on, että lääninhallituksen olisi tullut varata A:lle tilaisuus tulla kuulluksi myös hankitusta lisäselvityksestä. Koska näin ei ollut tehty, lääninhallitus on käsitykseni mukaan menetellyt vastoin perustuslain 21 ja 22 §:ää sekä hallintomenettelylain 15 §:ää.

Koska korkein hallinto-oikeus oli kuitenkin jo kumonnut lääninhallituksen päätöksen muulla perusteella, en katso A:n oikeusturvan konkreettisesti vaarantuneen puheena olevan kuulemisvirheen johdosta. Tämän vuoksi en katso aiheelliseksi ryhtyä enempään toimenpiteisiin kuin että kiinnitän lääninhallituksen huomiota vastaisen varalle perusoikeusmyönteiseen lainsoveltamiseen ja etenkin asianosaisen kuulemisen merkitykseen perusoikeuksien toteutumisen näkökulmasta.

3.3

Palautetun asian käsittelyn viipymisestä

Korkein hallinto-oikeus oli - - - antamallaan päätöksellä taltionro - - - palauttanut kyseessä olleen taksilupa-asian lääninhallitukseen "seuraavaan yhteiskäsittelyyn". Lääninhallitus oli käsitellyt asian - - -, jolloin sillä oli ollut seuraava yhteiskäsittely. Näin ollen lääninhallitus oli toiminut asiassa korkeimman hallinto-oikeuden päätöksessä todetun mukaisesti. Tämän vuoksi kirjoitus ei tältä osin anna aihetta toimenpiteisiin.

Mitä tulee lääninhallitukseen kohdistettuun arvosteluun siinä vaiheessa, kun se oli ensimmäisen kerran ratkaissut edellä todetun, korkeimman hallinto-oikeuden sittemmin lääninhallitukseen palauttaman asian, totean, että kantelussa ei ole suoranaisesti edes väitetty, että asiaa käsiteltäessä olisi tapahtunut jokin menettelyllinen virhe. Sitä vastoin arvostelu kohdistuu pikemminkin lupaharkinnan sisältöön.

Tältä osin totean, että Hämeenlinnan hallinto-oikeus oli - - - antamallaan päätöksellä hylännyt lääninhallituksen päätöksestä tehdyn valituksen, eli se oli tulkinut asian samoin kuin lääninhallitus, kun taas korkein hallinto-oikeus oli äänestyspäätöksellään arvioinut asian toisin kuin lääninhallitus ja hallinto-oikeus.

Se seikka, että korkein hallinto-oikeus oli kumonnut päätöksen, ei kuitenkaan vielä sinällään merkitse, että kumotun päätöksen ensi asteena tehnyt viranomaisen olisi laillisuusvalvonnan näkökulmasta menetellyt virheellisesti. Kyse on ensi sijassa ollut lupamenettelyyn liittyvästä

tarkoituksenmukaisuusharkinnasta. Se, että lääninhallitus ja hallinto-oikeus olivat arvioineet tosiseikkoja keskenään samoin mutta korkein hallinto-oikeus puolestaan eri tavalla (äänestyksen jälkeen), kuvastaa mielestäni hyvin ennen muuta sitä, että lupaharkinta mahdollistaa erilaisia johtopäätöksiä eikä niinkään sitä, että mikään niistä olisi toimenpiteitä edellyttävällä tavalla lainvastainen. Tarkoituksenmukaisuuskysymyksiin oikeusasiamies ei voi ottaa kantaa.

Koska asiassa ei ole ilmennyt aihetta epäillä harkintavallan väärinkäyttöä, kirjoitus ei tässä suhteessa anna aihetta toimenpiteisiin.

3.4

Muut kantelussa esitetyt asiat

Niiden kantelussa kuvattujen lupamenettelyjen osalta, jotka kantelun tekohetkellä olivat vielä olleet vireillä, ei ollut edes väitetty tapahtuneen menettelyvirhettä. Sen sijaan arvostelu nähdäkseni kohdistui näissäkin pikemminkin lupaharkintaan sinänsä. Kuten olen jo edellä todennut, oikeusasiamies ei voi puuttua tarkoituksenmukaisuuskysymyksiin.

Hämeenlinnan hallinto-oikeus oli esimerkiksi - - - antamallaan päätöksellä nro - - - hylännyt A:n valituksen lääninhallituksen - - - antamasta päätöksestä. Korkein hallinto-oikeus puolestaan oli - - - antamallaan päätöksellä taltionro - - - hylännyt hallinto-oikeuden päätöksestä tehdyn valituksen. Tähän nähden ei mielestäni ole aihetta epäillä lääninhallituksen käyttäneen väärin harkintavaltaansa.

Totean vielä, että lääninhallituksen - - - antamasta päätöksestä oli valitettu Hämeenlinnan hallinto-oikeuteen, joka oli - - - antamallaan päätöksellä nro - - - hylännyt valituksen. Korkeimman hallinto-oikeuden kirjaamosta 3.3.2005 saadun tiedon mukaan päätöksestä ei ollut tuohon päivään mennessä valitettu. Tämän perusteella tässäkin asiassa ei mielestäni ole aihetta epäillä harkintavaltaa käytetyn virheellisesti.

Esteellisyysväitteen katson puolestaan olevan siinä määrin yksilöimätön, ettei minulla ole pelkästään kantelussa esitettyjen tietojen varassa mahdollista ryhtyä asiaa enemmän tutkimaan. Totean kuitenkin, että vaikka kantelussa väitetty parisuhde olisikin olemassa, se ei vielä välttämättä merkitse, että kyseinen virkamies olisi aina automaattisesti esteellinen käsittelemään kaikkia taksilupa-asioita. Esteellisyyttä on aina arvioitava tapauskohtaisesti.

Koska kantelussa ei ole yksilöity mitään konkreettista yksittäistapausta, jossa puolueettomuuden vaarantumisesta olisi aiheellista epäillä, en ryhdy asiassa tältä osin enempiin toimenpiteisiin. Totean vielä, että lääninhallituksen päätöksentekomenettelyä koskevat esteellisyysepäilyt on ollut mahdollista saattaa säännönmukaisessa muutoksenhakumenettelyssä hallinto-oikeuden ja edelleen korkeimman hallinto-oikeuden tutkittavaksi samalla, kun on valitettu lääninhallituksen pääasiantarkaisusta.

3.5

Lopuksi

Vaikka kantelu on antanut aihetta edellä kohdissa 3.1 ja 3.2 esitettyjen käsitysten lausumiseen, katson kuitenkin, että tältä pohjalta ei vielä ole aihetta epäillä, että Etelä-Suomen lääninhallitus olisi johdonmukaisesti tai tarkoituksellisesti pyrkinyt asettamaan A:n luvanhakijana epäedullisempaan asemaan muihin hakijoihin nähden.

Kyse on ennen muuta ollut tarkoituksenmukaisuudesta lupaharkinnassa, jossa esitettyjen tosiseikkojen pohjalta on mahdollista päätyä erilaisiin lopputuloksiin. Laillisuusvalvonnan näkökulmasta se, että ylempi elin harkinnassaan päätyy erilaiseen lopputulokseen kuin alempi viranomaisen, ei vielä ole osoitus virheellisestä menettelystä kuitenkin sillä edellytyksellä, että päätöksenteko on pysynyt viranomaisen harkintavallan rajoissa.

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.1 esittämäni käsityksen hyvän hallinnon ja suhteellisuusperiaatteen vastaisesta menettelystä ja kohdassa 3.2 esittämäni käsityksen kuulemisvirheestä Etelä-Suomen lääninhallituksen tietoon. Tässä tarkoituksessa lähetän lääninhallitukselle jäljennöksen tästä päätöksestäni.

Kirjeen liitteet palautetaan ohessa.